

30. obljetnica
osnivanja Ureda za
nacionalnu sigurnost i
Hrvatske izvještajne službe (5)

Tuđmanov UNS i HIS nakon Oluje

Holbrooke Tuđmanu i
Šušku 19. 9. 1995.:

*Molim Vas, zauzmite
Sanski Most, Prijedor
i Bosanski Novi. I to
učinite brzo, prije nego
što se Srbi skupe...*

Piše: JOŠKO BULJAN

Ukolovozu 1995. srpsku je kvislinšku tvorevinu zbrisala operacija Oluja. Završetkom Oluje i izlaskom na međunarodne granice na zapadu rat nije bio gotov. Istočna je Slavonija još krvavila pod srpskom okupacijskom čizmom, a u neprijatelju nije bila ubijena svaka voľja za daljnjom borbom, pogotovo kad

znamo da su se neprijateljski vojnici povukli u dio BiH koji su kontrolirali njihovi saveznici, bosanski Srbi. U Uredu za nacionalnu sigurnost i Hrvatskoj izvještajnoj službi vojni analitičari tih dana smatrali su da će se postrojbe tzv. Sipske Vojske Krajine formacijski pridružiti Vojsci Republike Srpske čime bi srpska vojska u Bosni i Hercegovini povećala svoje borbene potencijale za oko 35 posto. U tom slučaju, pod zapovjedništvom

general Mladića, Srbi bi ojačali sve crte obrane, a najbolje snage mogli bi koncentrirati na planiranim pravcima napada koje su isplanirali operacijom Vaganj-95 koju je pomela hrvatska Oluja.

Da se to ne dogodi, pobrinuli su se hrvatski obavještajni časnici. Hrvatski su inženjeri daleko prije Oluje analizirali čitav vojni i civilni telekomunikacijski promet i sustav kojim su se koristili Srbi do zadnje pojedinosti.

Na osnovu tih tehničkih analiza napravljeni su novi planovi kako će sustav elektroničkoga izviđanja pokrivati telekomunikacijske sustave u Bosni i Hercegovini i Jugoslaviji nakon što porazimo Srbe u Hrvatskoj. Veliku pomoć hrvatskoj obavještajnoj zajednici u realizaciji tog plana pružio je hrvatski narod u BiH i HVO. Zahvaljujući tome, hrvatske obavještajne službe u realnom vremenu pratile su srpski ološ od njihova zadnjega sastanka u Kninu 4. kolovoza 1995. oko 21 sat, kada je general Mrkšić zapovjedio Glavnom štabu Srpske Vojske Krajine da napusti Knin i ode na izdvojeno zapovjedno mjesto u Srb. No negdje na putu od Knina do novoga zapovjednog mjesta u Srbu mit o srpskoj vojsci i njezinim zapovjednicima raspao se kao kula od karata. Novo zapovjedno mjesto osim elektroničkoga izviđanja pokrivali su i dubinski izvidnici Hrvatske vojske. S toga mjesta, na kojemu se nisu pojavili mnogi srpski časnici, general Mrkšić odlazio je u Oštrelj u BiH gdje je imao sastanke sa zapovjednikom Vojske Republike Srpske (VRS) Ratkom Mladićem. Oštrelj je tih dana bio zapovjedno mjesto Vojske Republike Srpske i 2. KK (2. Krajiškog korpusa VRS) s kojega je trebala biti vođena operacija Vaganj-95. Kako su sve prometnice bile zakrčene srpskim ološem i dijelovima Srpske Vojske Krajine u povlačenju, zahvaljujući strateškoj obmani hrvatske obavještajne zajednice srpski generali nisu uspijevali sastaviti nikakav plan. Neobavljena posla general Mrkšić vratio se na zapovjedno mjesto u Srb. Vidjevši da mu je većina časnika pobjegla, 6. kolovoza 1995. oko 12 sati sa svojim Glavnom štabom SVK zauvijek je napustio Hrvatsku premještajući se na područje Prijedora gdje će ostati do 10. kolovoza. U Prijedoru je Glavni štab SVK smješten u objektima građevinskoga poduzeća "Kozara". Radio-veze s podređenim postrojbama još nije bilo pa je srpski general praktično mogao zapovijedati samo unutar te zgrade! Telefonske veze s Beogradom i generalštabom VJ radile su, a te telefonske veze pratile su i hrvatske obavještajne službe. Nakon konzultacija sa zapovjedništvom Vojske Jugoslavije rad Glavnoga štaba Srpske Vojske Krajine organiziran je

tako da general Mrkšić s najodgovornijim zapovjednicima ostane u Banjoj Luci, a da se drugi dio GŠ SVK prebaci u Beograd. Ovo su bili njihovi planovi.

Poraz im nije bio dovoljan pa su odlučili voditi gerilski rat

Prema zapovijedi iz Jugoslavije, srpski generali Ratko Mladić i Mile Mrkšić odmah su pristupili izradi planova za daljnje vojne operacije. Njima je trebalo popraviti operativno-strateš-

Na našu veliku radost, Srbi su eliminirani kao vojna prijetnja Hrvatskoj i to zauvijek. Dobro je što su pobjegli njihovi civili – civili oni su uvijek bili jataci koji su potrebni svakoj gerili. Političko-diplomatski krak velikosrpske strategije danas još predstavlja Pupovac i SDSS – oni još nastoje podržavati "zamrznuti sukob" čekajući neka povoljnija vremena

ki položaj tzv. Vojske Republike Srpske prema Hrvatskoj vojsci, HVO-u i ABiH, čime bi bili stvoreni preduvjeti za ubacivanje srpskih razbojnika, tj. gerilaca u naša pogranična područja, kako je to planirano u Beogradu. Uslijedila je konsolidacija i okupljanje svih srpskih snaga, a sam napad pokrenut je 12. kolovoza. U Beogradu su računali da će taj napad uspjeti pa su samo dva dana nakon početka napada, 14. kolovoza, održali sjednicu

Vrhovnog savjeta Obrane Jugoslavije. Razmatrana je vojno-politička situacija i prijedlozi mjera Generalštaba Vojske Jugoslavije. Na tom sastanku u Beogradu između ostaloga, donijeli su odluku da će reorganizirati Srpsku vojsku Krajine i "težišno je pripremiti i angažirati za gerilsko ratovanje na izgubljenim prostorima RSK, radi vezivanja snaga Hrvatske vojske, nanošenje gubitaka i stavljanja do znanja međunarodnoj zajednici da je to srpska zemlja i da narodi sa tog prostora ne prihvaćaju politiku svršenog cilja." O ovim opasnim srpskim planovima Hrvatska izvještajna služba izvijestila je Predsjednika Tuđmana i ministra obrane Gojka Šuška, a oni su Glavnom stožeru Hrvatske vojske naredili da odmah prilagodi sve vojne planove i da pod svaku cijenu spriječi stvaranje uvjeta za gerilski rat na novooslobođenim prostorima. Iz srpskih dokumenata koje je presretala Hrvatska izvještajna služba bilo je jasno kako je za te ciljeve Beograd planirao vratiti sva profesionalne vojne osobe i vojno-sposobne građane tzv. Republike Srpske Krajine u prihvatna središta u sjeverozapadnu Bosnu, odakle su trebale biti vođene gerilske operacije. Nakon početnih uspjeha 12. kolovoza i ovladavanja prometnicom Knin – Graho-vo, protuudarom Hrvatske vojske i HVO-a srpski generali i srpske vojske u idućim će se mjesecima povlačiti sve do Banje Luke. Istodobno, zbog planova o gerilskom ratu u Hrvatskoj, Hrvatska vojska pokrenut će operaciju Oluja-obruč na novooslobođenim područjima.

Oluja nije bila dovoljna – Srbi odbili američki plan za mir

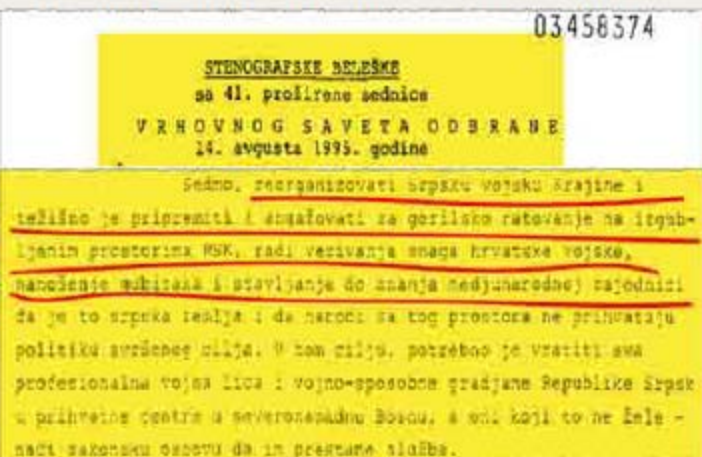
Kako smo vidjeli, Vrhovni savjet obrane Jugoslavije 14. kolovoza donio je odluku o gerilskom ratu. Dva dana poslije, 16. kolovoza, izaslanik američkoga predsjednika za Balkan Richard Holbrooke stigao je u Beograd na pregovore. Milošević je odluku Generalštaba Vojske Jugoslavije tajio pa je nakon dva dana intenzivnih pregovora, Holbrookeova skupina napustila Beograd praznih ruku. Holbrooke nije bio kadar dobiti ni jamstvo srpskoga

predsjednika da Vojska Republike Srpske ne će napasti njegov zrakoplov tijekom spuštanja u zračnu luku Sarajevo, gdje je bila sljedeća točka u njegovoj mirovnoj misiji zbog razgovora s muslimanskom stranom i Izetbegovićem. Da bi izbjegla izazivanje bosanskih Srba, Holbrookeova skupina se morala poslužiti opasnim igmanjskim putem da stigne do Sarajeva. Na žalost, dana 19. kolovoza, dok je skupina išla prema glavnom gradu Bosne i Hercegovine, dogodila se je strašna prometna nesreća koja je usmrtila tri člana skupine: Roberta Frasurea, Josepha Kruzela i S. Nelsona Drewa. Sjedinjene Američke Države i Holbrooke osobno su optužili Miloševića da je izravno odgovoran za njihovu smrt. Da je Milošević htio osigurati sarajevsku zračnu luku, kako ga je zamolio Holbrooke, nesreća se ne bi dogodila. Dok su američki stručnjaci putovali prema Sarajevu, ne znajući da putuju u smrt, Holbrooke je 18. kolovoza izvijestio Predsjednika Tuđmana kako mu je Milošević rekao "da ne će priznati Hrvatsku u bilo kom obliku". Gubitak trojice američkih diplomata i stručnjaka ražalostio je predsjednika Tuđmana jer je u njima vidio ljude koji su razumijevali sve probleme koje je trebalo riješiti na putu prema trajnom miru.

Srbi pokušavaju pokrenuti gerilski rat

Bez obzira na poraze na bojnom polju, u skladu s odlukama Vrhovnoga savjeta obrane Jugoslavije, 4. rujna 1995. u Banjoj Luci tzv. Predsjednik RSK Milan Martić svojom direktivom broj: 020/1-83/95. dao je nalog da se osnuje Oslobođilačka Vojska Republike Srpske Krajine (OVRSK) te da se uključi u borbena djelovanja na teritoriju Republike Srpske (RS) i Republike Srpske Krajine (RSK). Po toj direktivi skupina odabranih časnika iz GŠ SVK izvršit će formiranje Oslobođilačke vojske RSK, izraditi privremene formacije za oslobođilačke brigade, dobrovoljačke brigade i specijalne jedinice. Direktivom je određeno da te privremene formacije budu završene do 6. rujna 1995. Uz ostalo bilo je predviđeno da tzv. OVRSK odmah samostalno započne izvođe-

Zapisnik s 41. proširene sjednice Vrhovnoga savjeta obrane Jugoslavije od 14. kolovoza 1995. koji su hrvatske službe presrele elektroničkim izviđanjem u komunikaciji Beograda i Banje Luke

Zapovijed o formiranju Oslobođilačke vojske Republike Srpske Krajine koju je 7. rujna 1995. u Banjoj Luci izdao srpski general Mile Mrkšić

nje specijalnih operacija na teritoriju koji je oslobođen operacijom Oluja te da uz to izvodi samostalno i određena borbeno djelovanje na teritoriji RS uz granicu s Hrvatskom. Opremanje tih novoformiranih srpskih postrojba naružanjem i opremom predviđeno je uz pomoć Vojske Republike Srpske, a u stvari iza svega je stajala prikriveno Vojska Jugoslavije. Uza sve, novoosnovana vojska, prema direktivi, koristit će se cjelokupnim sustavom veza Vojske Republike Srpske. Ta je činjenica znatno olakšala ciljanje hrvatskim obavještajnim časnicima budući da su tijekom rata hrvatske obavještajne službe s Hrvatskom vojskom i Hrvatskim vijećem obrane razvile vrlo kompleksan i učinkovit sustav elektroničkoga izviđanja koji je pokriva i VRS u BiH. Prema direktivi, o samoj dinamici formiranja i narastanja Oslobođilačke vojske RSK naređeno je dnevno izvješćivanje pa su u skladu s time i hrvatski obavještajni podatci bili dnevni.

Nije trebalo mnogo čekati, dana 4. rujna 1995. srpski general Mrkšić u Banjoj Luci izdaje naređenje da se prema odluci VSO Jugoslavije i direktivi predsjednika RSK Martića (broj: 020/1-83/95, 04. rujna 1995. Banja Luka) pristupi formiranju Oslobođilačke Vojske Republike Srpske Krajine (OVRSK). On navodi da se OVRSK formira prema Naređenju o organizacijskim promjenama u Srpskoj Vojsci Krajine formiranjem OVRSK kojom upravlja GŠ SVK. Po tom naređenju GŠ SVK zapovijeda formiranom OVRSK, izrađuje privremene formacije, određuje i postavlja zapovjedni kadar do razine brigada, samostalnih bataljuna i odreda. Nadalje, u koordinaciji sa nadležnim zapovjedništvima VRS izrađuje plan upotrebe formiranih jedinica OVRSK, stvara materijalne uvjete za formiranje jedinica i komandi i njihovu borbenu upotrebu. Za zapovjednika "oslobođilačkih jedinica" postavljen je general-major Stevo Ševo, za zapovjednika specijalnih postrojba postavljen je general-potpukovnik Mile Novaković a za zapovjednika 1. Oslobođilačke brigade OVRSK (1.Obr) pukovnik Milan Beko. Zapovjedno mjesto "oslobođilačkih jedinica" odre-

Dok su mnogi padali u euforiju i trijumfalizam zbog pobjede u Oluji, oni su samozatajno i predano nastavili svoj posao i razotkrili sve srpske planove na osnovi kojih je Hrvatska vojska odlučnim operacijama spriječila nastavak rata gerilom kako je to planirano u Beogradu

Dokumentacija koju uporno prešućuju jasno kazuje da je Beograd planirao gerilskim ratom držati Hrvatsku u okovima – ako treba i desetljećima – zatim da je Beograd pripremao Pupovca za plan "B" ako Krajina propadne. To piše crno na bijelo u srpskim obavještajnim dokumentima, ali ništa im nije uspjelo zahvaljujući Tuđmanu, Šušku, Hrvatskoj vojsci i hrvatskoj obavještajnoj zajednici

đeno je u području Sanskoga Mosta, a zapovjedno mjesto 1.OBr u području sela Sanica. Zapovjedna mjesta drugih brigada u osnivanju odredit će se naknadno u prostoru Petrovca, Drvara, sela Svodna i Knežica. Zapovjedno mjesto specijalnih postrojba bilo je na Kozari u selu Mrakovica. Po narastanju OVRSK i stvaranja povoljnih međunarodnih uvjeta i drugih okolnosti vojska će poduzeti šira ofenzivna djelovanja radi oslobađanja RSK.

Kao što vidite iz ovih dokumenata koje uporno prešućuju, potpuno je jasno da je Beograd planirao gerilskim ratom držati Hrvatsku u okovima – ako treba i desetljećima, da je Beograd pripremao Pupovca za plan "B" ako Krajina propadne. To piše crno na bijelo u srpskim obavještajnim dokumentima, ali ništa im nije uspjelo zahvaljujući predsjedniku Tuđmanu, ministru obrane Gojku Šušku, Hrvatskoj vojsci i hrvatskoj obavještajnoj zajednici pod cjelokupnim vodstvom Hrvatske izvještajne službe iz Ureda za nacionalnu sigurnost. Operacija "Oluja-Obruč" pomela je srpski gerilski ološ i skinula okove srpskoga imperijalizma zauvijek. Prije svega snaga Hrvatske vojske i obavještajna nadmoć hrvatske obavještajne zajednice te njezina suradnja s američkom obavještajnom zajednicom osigurala je da se u tim presudnim danima američki predsjednik Clinton okrene Hrvatskoj kao odgovornoj državi koja može ponuditi prihvatljivo rješenje. Zbog toga je 19. rujna, njegov izaslanik Holbrooke susreo predsjednika Tuđmana, ali i ministra obrane Gojka Šušku da bi s njima razmotrio moguća rješenja sukoba. Kada je Holbrooke spomenuo zauzimanje Banje Luke, Tuđman i Šušak samo su se nasmijali, zauzimanje Banje Luke bila je obična srpska propaganda, što su svi prihvatili. Ionako nije postojao nikakav plan da Hrvatska vojska osvaja Banju Luku. Za koga? Kada su Holbrookeu pokazani hrvatski obavještajni podatci o srpskim planovima, on je rekao Šušku: "Gojko, hoću da sve to bude apsolutno jasno. Ništa u svemu o čemu smo raspravljali danas ne bi trebalo biti shvaćeno kao da želimo prestanak vašeg vojnog djelovanja, osim što se tiče Banje Luke.

Mobilni sustav za elektroničko izviđanje koji su razvili hrvatski obavještajni časnici u HIS-u i Središnjici za elektroničko izviđanje kakav je korišten u Oluji

Važno je brzo djelovati. Ne smijemo to reći javno ali, molim Vas, zauzmite Sanski Most, Prijedor i Bosanski Novi. I to učinite brzo, prije nego što se Srbi skupe. To i piše u transkriptu iz Ureda Predsjednika Republike od 19. rujna koji se danas nalazi u državnom arhivu. Kao što vidimo iz ovih doku-

menata, Hrvatska vojska ušla je u Bosnu i Hercegovinu na temelju važećih međudržavnih sporazuma s ciljem da spriječi nastavak rata i nastanak srpske gerile, a ako pogledate dokle je došla Hrvatska vojska u BiH i usporedite to sa zapovijedi generala Mrkšića, bit će vam to potpuno jasno.

Hrvatski političari posttudinmanove ere i njihovi novinarski trabanti pomirjenje Hrvata i Srba znaju uspoređivati s onime što se nakon 2. svjetskog rata dogodilo između Francuza i Nijemaca. Iz gomjih je redakta jasno zašto je takva usporedba posve promašena. Srbi su nakon poraza u Oluji nastojali postići ono što se u strategiji zove "rat nakon rata" ili "zamrznuti sukob". To je dio posredne strategije (dakle, ne izravan napad vojskom, nego upotreba raznih drugih sredstava) koja ima dva kraka: vojni – gerila koja onemogućuje uspostavljanje normalnog civilnog mirodnopskog života i političko-diplomatski (ne prihvatiti vojnu situaciju i dati to do znanja međunarodnoj javnosti). Zahvaljujući hrvatskim obavještajnim službama vojni krak te strategije propao je. Na našu veliku radost, Srbi su eliminirani kao vojna prijetnja Hrvatskoj i to zauvijek. U tome je naročito povoljna okolnost njihovo napuštanje Hrvatske – civili su uvijek bili jatani koji su potrebni svakoj gerili. Političko-diplomatski krak te strategije danas još predstavlja Pupovac i SDSS – oni na političkoj razini još uvijek nastoje podržavati taj "zamrznuti sukob" čekajući neka povoljnija vremena. Prema spomenutoj analogiji, kao da su nakon kapitulacije Njemačke Francuzi morali pristati da u Francuskoj djeluje njemačka nacistička stranka koja se zalaže za autonomiju Alsace-Lorraine i politički sustav u kojem bi Nijemci morali biti vladajući gdje god postoji njemačka manjina u Francuskoj, da Francuzi moraju financirati njemačke naciste u Francuskoj, njihove spomenike i proslave, novine i pjevače... uglavnom da moraju podržavati zamrznuti sukob iz 2. svjetskog rata kako bi se jednog dana novim ratom stvari promijenile. Naravno, svatko vidi da se to nije dogodilo i da je denacifikacija Njemačke odvela tu zemlju na sasvim drugi kolosijek (zapadni dio, naravno). Takva se denacifikacija, na žalost, u Srbiji nije dogodila i oni nisu odustali od velikosrpskih planova. Zato nam i dalje treba cjelokupna obavještajna zajednica jer najbolje je napasti neprijateljske planove, baš kao što su to u ratu radili Tuđman i Šušak.

(U sljedećem broju: Kako je uništen UNS i HIS)

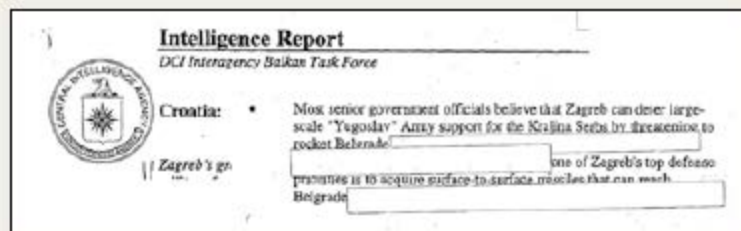
Američke igre oko osvajanja Prijedora i Banje Luke

raskrinkali su SIS i general Markica Rebić

U pripremi Daytonškoga i Erdutškoga sporazuma i američka obavještajna služba smatrala je da Hrvatska vojska može raketama zemlja-zemlja odvrati Jugoslaviju od mijesanja u sukob zahvaljujući obmani hrvatske obavještajne zajednice.

Tih dana nakon Oluje 7. kolovoza 1995. u Londonu Paddy Ashdown lansirao će priču o podjeli Bosne s "Tuđmanovom salvetom". Ta britanska podvala ući će u anale europske i svjetske povijesti kao jedan od najbesramnijih primjera međunarodnoga političkog mešetarenja s konca 20. stoljeća koju su prenijeli svi svjetski mediji. Zanimljivo je da je Puhovski, odmah nakon plasiranja Ashdownove priče o "salveti" gostovao na BBC-ju (8. 8. 1995), dajući vjerodostojnost još jednoj izmišljotini tvrdeći da će Tuđman i Milošević podijeliti Bosnu, a da će istočna Hrvatska, zauzvrat, ostati pod nadzorom Srbije...

U pripremi Daytonškoga sporazuma i u razgovorima s Holbrookeom Alija Izetbegović nije želio pristati na inačicu da Srbi imaju 51 posto teritorija BiH i bio je protiv osvajanja Banje Luke (računao je da će njima, kao pitomijima od onih na Palama, lakše postići dogovor). HIS je to znao i o tomu je izvijestio Tuđmana. Zato je Richard Holbrooke 19. rujna rekao Tuđmanu da Amerikanci ne žele da Hrvatska vojska osvoji Banju Luku. Još gore, on je pokušao obmanuti "svojom potporom" Tuđmana i Šuška da za Izetbegovića osvoje Prijedor, Sanski Most i Bosanski Novi tako da oni mogu lakše nametnuti teritorijalno rješenje u BiH. Tuđman i Šušak nasmijali su se i kimnuli glavom, ali su bili protiv toga znajući za srpske planove o gerilskom ratovanju, a da su ga i poslušali, te bi gradove opet poslije morali vratiti ili predati muslimanima.

Na svaki način pokušali su diskreditirati pobjedničku Hrvatsku: Paaddy Ashdown je 7. 8. 1995., izišao s pričom o Tuđmanovoj salveti kao dokazom podjele BiH, što je bio najbesramniji primjer međunarodnoga mešetarenja, a Holbrooke je pokušao navesti Tuđmana i Šuška da za Aliju osvoje Prijedor, Bosanski Novi kako bi imali "dokaz" za već postavljenu tezu o Miloševićevoj i Tuđmanovoj podjeli BiH

Umjesto da ratuje prema američkom prijedlogu za američke i muslimanske interese, ministar Gojko Šušak dao je zadaću brigadiru Markici Rebiću, sada generalu, da Sigurnosno informativna služba smisli i izvede operaciju obmane koja bi bila u skladu s hrvatskim interesima u tom trenutku. Markica Rebić osmislio je i napravio lažnu operaciju pripreme napada na istočnu Slavoniju koja je Tuđmanu u Daytonu priskrbila auru da misli ozbiljno i da je krenuo te da se mora prihvatiti njegov uvjet da u okviru Daytonškoga sporazuma mora biti i mirna reintegracija istočne Hrvatske. U toj briljantnoj operaciji Rebić je uputio kolonu raketa prema istoku autocestom, istodobno je željeznicom uputio tenkovsku brigadu s oznakama Tigrova prema Slavoniji plasirajući "sramotnu priču" o tome da pripadnici 1. brigade

prodaju snimke svojih tenkova samo stranim televizijskim kućama zajedno s elektroničkim djelovanjem, stvorio je dojam da je 1. brigada raspoređena tamo gdje nije bila, što je snimio Associated Press pa je to je objavljeno u svim svjetskim medijima. Ti "pokreti" Hrvatske vojske izazvali su veliki interes među obavještajnim i vojno-diplomatskim krugovima u Hrvatskoj. Matu Granića oblijevaao je znoj kako je i sam napisao u svojoj knjizi, a Rebićevu obmanu *popušila* je i CIA koja je izvijestila američkoga predsjednika da je Hrvatska u Slavoniju poslala rakete koje mogu gađati Beograd i oklopne snage koje svakog trenutka mogu napasti. Vojska Jugoslavije panično je raspoređivala snage prema Istočnoj Slavoniji očekujući napad.

Tako su radile Tuđmanove tajne službe za Hrvatsku.